

Asser 7-IX* Verzekering, 470 Eigen schuld en gedragingen van derden.

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	Asser/Wansink, Van Tiggele & Salomons 7-IX* 2012/470	Bijgewerkt tot:	30-06-2011
Auteur:	prof. mr. N. van Tiggele-van der Velde, prof. mr. J.H. Wansink		-

470 Eigen schuld en gedragingen van derden.

Gelijk thans ook met zoveel woorden in de wetstekst tot uitdrukking komt, kan de wettelijke uitsluiting van eigen schuld slechts worden tegengeworpen aan de verzekerde in wiens vermogen de schade wordt geleden. Algemeen is de opvatting dat aan de verzekerde in zijn verhouding tot de verzekeraar gedragingen van derden voor wier handelingen hij bij de uitvoering van overeenkomsten en bij onrechtmatige daad het risico draagt, niet als eigen schuld kunnen worden toegerekend.

Uitgangspunt in de wettelijke regeling is dat aan een verzekerde die schade in zijn vermogen lijdt en deswege jegens de verzekeraar aanspraak op dekking maakt, uitsluitend zijn of haar eigen schuld kan worden tegengeworpen en niet, zo de polis een ruime kring van verzekerden kent, schuld van een andere verzekerde. Art. 7:952 BW doelt – gelijk voor het oude recht ook art. 276 WvK oud deed – uitdrukkelijk op ‘eigen schuld’ van de verzekerde. Dekking verlenen is in dat geval ook niet in strijd met de openbare orde en/of goede zeden. Immers, vergoed wordt de schade die de aangesproken verzekerde in zijn vermogen lijdt, en niet deze maar een andere verzekerde heeft de schade veroorzaakt. In overeenstemming met het voorgaande is dat aan de verzekerde in zijn verhouding tot de verzekeraar gedragingen van personen voor wier handelen of nalaten hij in geval van wanprestatie of onrechtmatige daad het risico draagt, niet als eigen schuld kunnen worden toegerekend. Denk aan art. 6:169 BW (aansprakelijkheid ouders/voogden voor gedragingen van kinderen), art. 6:170 BW (aansprakelijkheid werkgever voor gedragingen ondergeschikten) en art. 6:76 BW (aansprakelijkheid schuldenaar voor gedragingen hulppersonen). Zie DORHOUT MEES–WACHTER 1967, nr. 380; DORHOUT MEES 1987, nr. 181; SCHELTEMA–MIJNSSEN 1998, nr. 5.38; WANSINK 2006, p. 307 e.v., WERY–MENDEL 2010, p. 60, VAN DAM, *preadvies* 1995, p. 76, en VAN EIJK-GRAVELAND, *A&V* 1997, p. 91 e.v. Het voorgaande laat onverlet dat de polisvoorwaarden de uitsluiting kunnen verruimen in die zin dat opzet, roekeloosheid of merkelijke schuld van een der verzekerden voor alle verzekerden de dekking doet vervallen. Zie bij wijze van voorbeeld de door het Verbond van verzekeraars aanbevolen clause, zoals hierboven in nr. 462 weergegeven. Zie voorts voor de CAR-verzekering DORHOUT MEES, *diss.* 1996, p. 256 e.v.

471 Het voorgaande heeft onzes inziens evenzeer te gelden indien de schade is veroorzaakt door een vertegenwoordiger van de verzekerde, ongeacht of het gaat om vertegenwoordiging bij volmacht of krachtens de wet; denk bij het laatste aan onder meer de ouder, de voogd of curator in verband met handelingsonbekwaamheid, de bewindvoerder en de faillissementscurator. Zie ook DORHOUT MEES–WACHTER 1967, nr. 380, en DORHOUT MEES 1980, nr. 7.148. Anders MOLENGRAAFF, *Leidraad bij de beoefening van het Nederlandsche Handelsrecht* 1948, p. 816, en VAN OVEN, *Handelsrecht*, Zwolle: W.E.J. Tjeenk Willink 1981, p. 324. Vgl. voorts SCHELTEMA–MIJNSSEN 1998, nr. 5.39, die voor toerekening in ieder geval niet beslissend acht of de derde de verzekerde vertegenwoordigde.